

Một giọng nói sang sảng từ đâu cất lên:

- Như vậy chưa đủ đâu các con ! Tài nghệ của bọn đạo sĩ Thất gia trang không ai đương cự nổi đâu !

Mọi người sững sốt nhìn lại rồi cùng buộc miệng kêu lên:

- Trời ! Liêu bá phụ.

Nguyễn Quyện cũng lên tiếng:

- Liêu Cốc đạo nhơn !

Liêu Cốc đạo nhơn chào mọi người rồi đến bên Nguyễn Quyện thi lễ:

- Đa tạ ơn lão tướng giúp các cháu chiếm lại Hạnh Hoa Thôn !

Nguyễn Quyện đáp lễ:

- Đạo nhơn quá lời ! Mặt tướng giúp chút ít công lao vậy thôi.

Anh Kiệt, Hoa Mai và Lệ Hồng đều hết sức vui mừng. Họ không ngờ trong giờ phút quyết liệt này, lại có mặt Liêu Cốc đạo nhơn. Liêu Cốc nhìn họ rồi hỏi:

- Các con có đông đủ mặt tất cả chứ ?

Vũ Anh Kiệt vội đáp:

- Dạ. Đông đủ cả !

Liêu Cốc đạo nhơn nhìn quanh rồi hỏi:

- Sao ? Ta thấy thiếu nhiều người quá vậy ? Tiêu Hà hiền đệ, Tiêu Lý Bá ở đâu?

Vũ Anh Kiệt nghe nhắc tới Tiêu Hà thì rom rớm nước mắt:

- Bẩm bá phụ ! Tiêu thúc phụ đã mất rồi !

Liêu Cốc kêu lên:

- Trời ơi ! Tiêu hiền đệ đã chết ! Ai giết ?

Mạc Tuyết Lan nghe lão đạo nhân hỏi thì lặng lẽ cúi đầu. Dù không chủ mưu làm hại Tiêu Hà lão hiệp, nhưng nàng cũng tự thấy có trách nhiệm. Nàng đã từng giúp Ngọc Lan và bọn do thám xâm nhập sào huyệt phái Hạnh Hoa mà. Hoa Mai buồn rầu đáp:

- Dạ thúc phụ của con bị quân do thám Lục Ôn Hầu do Ngọc Lan con gái Đỗ Kế điều khiển, đầu độc chết.

Liêu Cốc nghẹn ngào:

- Thật là khổ ! Anh em ta lần lượt bỏ thế gian này: Vũ Anh Tùng, Hoàng Quốc Kinh, Lý Biểu, Tiêu Hà ! Bây giờ chỉ còn mỗi mình ta.

Lệ Hồng từ nãy giờ vẫn lặng thinh và gần như phiền giận điều gì. Thực ra nàng không hiểu nổi thái độ của Liêu Cốc đạo nhơn. Bao năm qua, người biệt tằm biệt tích ! Vì lẽ gì người không trở về Hạnh Hoa Thôn tiếp tay với bọn nàng ? Liêu Cốc bỗng hỏi Anh Kiệt:

- Còn Tiểu Lý Bá đại huynh của con có đến đây chăng ?
- Dạ có ! Hiện anh ấy còn ở trong rừng núi Hạc Sơn.
- Làm gì ở đây ?

Nguyễn Quyện liền thuật lại những chuyện đã qua và kể rõ hành động của Tiểu Lý Bá. Chàng đang cùng Bạch Nga đương đầu với đại binh của Lục Ôn Hầu và Đỗ Kế. Liêu Cốc đạo nhơn gật đầu nói:

- Đỗ Kế ! Hắn là kẻ thù bất cộng đái thiên của dân ta ! Chính hắn phải đền tội trước hơn ai hết.

Lệ Hồng khẽ thở dài ngó xuống. Liêu Cốc đạo nhơn liếc thấy vẻ khó chịu trong đôi mắt nàng. Ông hỏi:

- Lệ Hồng ! Xem chừng con bất mãn điều gì ?

Lệ Hồng hoảng hốt nhìn lên. Nàng không ngờ Liêu Cốc đạo nhơn lại để ý đến thái độ của mình. Nàng vội nói:

- Bẩm bá phụ ! Con có bất mãn điều chi đâu ?

Liêu Cốc nghiêm sắc mặt nói:

- Con đừng dối ! Hãy nói rõ cho ta nghe đi ! Công cuộc rửa thù phục hận đánh đuổi quân Hán triều ra khỏi đất nước sẽ còn nhiều cam go lắm ! Chúng ta cần phải nhất trí hành động, đừng nên để có sự uẩn ức trong lòng.

Lệ Hồng cúi mặt trước những lời nói đó. Anh Kiệt bảo vợ:

- Em có chuyện gì cứ thưa thẳng với bá phụ.

Lệ Hồng ngẩng lên, ngó vào đôi mắt Liêu Cốc đạo nhơn:

- Thưa bá phụ ! Dù con nói ra, Bá phụ có phiền lòng con cam chịu, chớ con không thể để thối mắc mãi !

- Con nói hạp ý ta. Cứ nói ra những điều uẩn ức trong lòng ! Ta không phiền đâu !

Anh Kiệt, Hoa Mai, Nguyễn Quyện, Mạc Tuyết Lan đều lo sợ nhìn Lệ Hồng. Chính họ cũng không hiểu được nàng đang uẩn ức điều gì. Lệ Hồng chậm rãi thưa:

- Bẩm bá phụ ! Từ sau khi Phiên Ngưng thành thất thủ, đất nước khuynh nguy, Hạnh Hoa Thôn bị quân cầu lang giày xéo, con không hiểu vì lẽ gì Bá phụ chẳng trở về quê cũ tiếp tay với chúng con cùng Tiêu thúc phụ chống giữ ngọn đời này ?

Ngưng lại một phút, nàng rơm rớm nước mắt tiếp:

- Tiêu thúc phụ và các con càng trông ngóng càng mỗi mòn. Phải chi có bá phụ thì bọn Đồ Kế và lũ đạo sĩ Thất gia trang đâu có hoành hành đến đời, bắt giết hầu hết các hiệp sĩ tìm về đời Hạnh Hoa, thổi hơi độc khiến Tiêu thúc phụ phải mù mắt.

Anh Kiệt không ngờ Lệ Hồng trách cứ Liêu Cốc đạo nhon nhiều đến như vậy. Chàng kêu lên:

- Lệ Hồng ! Em...

Liêu Cốc đạo nhon bỗng đưa tay ngăn chàng lại:

- Anh Kiệt ! Cứ để Lệ Hồng nói hết đã. Vợ con có quyền trách cứ ta chớ !

Đạo nhon cất giọng buồn rầu, khiến Lệ Hồng đau xót trong dạ. Nàng quì thụp xuống đất:

- Bẩm bá phụ ! Con cũng rất khổ tâm phải thốt ra những lời đó.

Liêu Cốc đỡ nàng dậy, nói:

- Con không có lỗi gì cả ! Ở vào hoàn cảnh của con, ta cũng sẽ lên tiếng trách cứ như vậy thôi ! Nhưng...

Đạo nhon ngừng lại, mọi người đều chăm chú nhìn ông. Liêu Cốc tiếp:

- Nhưng... con đã hiểu lầm bá phụ ! Chỉ vì con sống mãi trong vùng Hạnh Hoa Thôn nên không biết rõ cảnh khốn khổ của dân ta ở những nơi khác. Ở Hạnh Hoa còn có các con, có Tiêu Hà hiền đệ, có Nguyễn Quyện lão tướng, Anh Kiệt, Tiểu Lý Bá... Dù gì, cũng đã nhiều phen làm cho quân Hán thất điên bát đảo. Chớ ở những huyện khác, dân ta còn khốn khổ hơn. Họ đã tuyệt vọng mà theo giặc: quá nhục nhã họ buông trôi tất cả, chịu làm thân tôi mọi cho quân binh Hán triều. Nhiều chuyện đau lòng xót dạ lắm con ơi ! Ở bờ Nam Hải, quân Tàu đầy đọa quân mình như bầy thú vật. Phi Hồng Xà làm bao nhiêu chuyện tàn tệ. Con trách ta không về tiếp tay với quân Hạnh Hoa Thôn, nhưng con có biết đâu ta một mình phải xông xáo khắp nơi trong nước. Ta cố làm cho các môn phái nghĩa sĩ đừng thói chí ngã lòng; ta giết bọn tham quan, tàn bạo cho dân lành bớt khổ, hầu giúp họ nuôi dưỡng nguồn hi vọng.

Liêu Cốc đạo nhon ngừng lại. Lệ Hồng, Anh Kiệt và mọi người đều lặng thinh. Đạo nhân nói:

- Nếu ta bỏ tất cả để về đây với các con... Dù cho giữ được Hạnh Hoa Thôn cũng chẳng bao lâu ! Quân Hán kéo đại binh cùng bọn tướng tài đến đây thì ta

cũng đành ôm hận ! Và lại một mình dân chúng Hạnh Hoa Thôn cũng không làm gì được. Ta cần sự giúp sức của toàn thể dân Nam mới mong đánh đuổi được quân Tàu ra khỏi đất nước.

Lê Hồng chột hiểu ra, cúi đầu:

- Bá phụ tha tội cho con !

Liêu Cốc thở dài:

- Con không có tội gì hết ! Hỏi ta như vậy là phải lắm rồi !

Nguyễn Quyện khẽ hỏi:

- Bẩm đạo nơn ! Tình hình các nơi ra sao ?

Liêu Cốc gật đầu nói:

- Khá hơn trước nhiều ! Mọi người đều hướng mắt về Hạnh Hoa Thôn, chờ đợi Anh Kiệt phục hận.

Vũ Anh Kiệt thấy nôn nao trong dạ:

- Bẩm bá phụ ! Chúng con đã chiếm lại Hạnh Hoa Thôn, nhưng chỉ sợ không giữ nổi thôi. Tài nghệ của bọn Thất gia trang chắc bá phụ cũng biết.

Liêu Cốc gật đầu:

- Ta biết nhiều lắm ! Chính ta đã giết hai tên Tứ Điền và Lục Điền. Hiện chúng có mấy tên ở chôn này ?

Nguyễn Quyện đáp:

- Dạ ba tên: Nhất Điền, Nhị Điền và Tam Điền ! Chúng luôn luôn sát cánh với Đỗ Kế tri huyện.

Nguyễn Quyện nói xong liền thuật rõ kế hoạch đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn cho Liêu Cốc đạo nơn nghe. Liêu Cốc nói:

- Khá lắm ! Đánh chiếm hai dinh thự của Lục Ôn Hầu và Đỗ Kế mà không tổn sinh mạng của quân ta thì thật đáng khen.

Rồi đạo nơn quay sang hỏi Anh Kiệt:

- Nói vậy hiện giờ Tiểu Lý Bá vẫn còn ở trong núi Hạc Sơn ư ?

- Bẩm bá phụ đúng thế ! Tiểu Lý Bá đại huynh cùng với Bạch Nga tiểu thư, ái nữ của Nguyễn thúc phụ đang cầm chân đại quân Đỗ Kế...

- Sao cả hai liều lĩnh như vậy ? Liệu có thoát được chăng ? Bọn đạo sĩ Thất gia trang tài giỏi lắm ! Tiểu Lý Bá khó thắng được một tên.

Nguyễn Quyện nói:

- Tiểu Lý Bá còn giam giữ Ngọc Lan... Bao nhiêu đó, cũng đủ làm cho Đỗ Kế phải rút quân rồi.

Có tiếng xô xao trước cổng dinh, mỗi người đều chạy lại. Anh Kiệt phóng mình tới trước hỏi:

- Chuyện gì thế ?

Quân lính chưa kịp đáp thì chàng thấy họ đang hợp nhau khiêng vào trong một người. Anh Kiệt thấy rõ mặt người ấy liền kêu lên:

- Tiểu Lý Bá đại huynh !

Liêu Cốc đạo nhơn, Nguyễn Quyện và toàn thể các nghĩa sĩ phái Hạnh Hoa đều sững sờ chạy đến bên Tiểu Lý Bá. Chàng hiệp sĩ thôn Cao Đồng nằm thiêm thiếp, mặt đầy máu, đôi mắt nhắm nghiền lại. Liêu Cốc đạo nhơn ôm xốc chàng dậy hỏi:

- Tiểu Lý Bá ! Sao ra nông nỗi này ?

Quân canh vội thưa:

- Chẳng hiểu vì sao. Chúng con đang canh gác trước cổng dinh, vụt thấy một người chạy tới, rồi hình như quá đuối sức ngã lăn ra, chúng con nhìn kỹ không ngờ là hiệp sĩ Tiểu Lý Bá.

Nguyễn Quyện lo sợ vô cùng. Ông bảo Anh Kiệt:

- Thế này là nguy rồi ! Chắc Tiểu Lý Bá bị bọn đạo sĩ Thất gia trang tàn hại. Còn Bạch Nga ? Chắc nó đã lâm nạn...

Ông run giọng không nói thêm được nữa. Anh Kiệt, Lê Hồng, Hoa Mai đều sững sờ, không biết phải làm sao. Tiểu Lý Bá trở về trong tình cảnh này thì nguy thật ! Cuộc chiến đấu đã xảy ra như thế nào ?

Liêu Cốc đạo nhơn xme qua bệnh tình của Tiểu Lý Bá trong lòng rất lo âu. Đúng là chàng bị hơi độc của bọn đạo sĩ Thất gia trang, sinh mạng không đến nỗi nào, nhưng chỉ ngại là đôi mắt. Ông lấy linh đơn nhai nát rồi cạy miệng Tiểu Lý Bá nhét vào. Xong xuôi, ông bảo Anh Kiệt đưa Tiểu Lý Bá vào trong tìm chỗ để chàng nằm yên. Nguyễn Quyện khẽ hỏi Liêu Cốc:

- Liệu Tiểu Lý Bá hiệp sĩ tỉnh lại được chăng ?

- Không hề gì ! Chỉ ngại là đôi mắt !

Lê Hồng rơm rớm nước mắt nói:

- Chắc đại huynh của con bị bọn Thất gia trang dùng độc dược tàn hại rồi ! Khi xưa Tiêu Hà thúc phụ cũng lâm tình trạng như thế.

Mọi người đều kêu lên:

- Trời ơi !

Anh Kiệt bỗng gọi Liêu Cốc:

- Bá phụ ! Anh con đã tỉnh.

Mọi người chạy đến bên giường. Tiểu Lý Bá đang đưa tay sờ soạng chung quanh rồi hỏi:

- Đây là đâu ? Ai đó ?

Toàn thể các hiệp sĩ Hạnh Hoa Thôn đều chua xót nhìn nhau ! Chính họ đã trông thấy rõ ràng Tiểu Lý Bá không còn thấy gì được hết ! Liêu Cốc khẽ cất tiếng:

- Tiểu Lý Bá ! Ta là Liêu Cốc đây !

Tiểu Lý Bá run run giọng kêu lên:

- Bá phụ ! Trời ơi ! Sao con không thấy gì hết nè trời. Bá phụ ở đâu ? Đây có phải là dinh thự Lục Ôn Hầu chăng ? Con có hẹn với Nguyễn lão tướng mà...

Nguyễn Quyện bước tới, nắm lấy tay chàng:

- Hiệp sĩ ! Ta là Nguyễn Quyện đây ! Sự thế ra làm sao ? Bạch Nga đâu ? Em nó có mệnh hệ gì chăng ?

Tiểu Lý Bá nắm chặt lấy bàn tay của Nguyễn Quyện lắc đầu:

- Nguy rồi lão tướng ! Bạch Nga... đã bị bắt.

Nguyễn Quyện gào lên:

- Bạch Nga bị bắt ? Ai bắt ? Bọn Lục Ôn Hầu ?

- Vâng ! Chính các đạo sĩ Thất gia trang ! Con không ngờ bọn chúng ghê gớm như vậy !

Anh Kiệt hỏi nhanh:

- Đại huynh ! Thuật cho chúng em nghe đi. Bọn chúng làm thế nào vào trong vùng Hạc Sơn được ? Anh không tuôn đá cho chặn bít lối vào ư ?

Tiểu Lý Bá lắc đầu:

- Mọi cuộc phòng thủ đều vô dụng ! Vì bọn chúng giao quyết khôn lường. Chúng kéo binh qua vùng Hạc Sơn một cách bình thản rồi rẽ đường sang núi Phục Sơn. Anh chưa rõ chúng định làm gì nên vẫn ngồi đợi. Không ngờ...

Nguyễn Quyện hỏi nhanh:

- Chuyện gì đã xảy ra ?

Tiểu Lý Bá buồn rầu nói:

- Dạ, bọn đạo sĩ Thất gia trang lên vào trong núi Hạc Sơn ! Tài nghệ của chúng thật phi phàm ! Cách thức phòng thủ của ta chỉ là trò chơi trẻ con đối với chúng.

Nguyễn Quyện hỏi:

- Các con chường mặt giao đấu coi chúng ư ?

- Dạ không ! Nhác trông thấy chúng, con biết mình không phải tay đối thủ vội vàng cùng Bạch Nga mang Ngọc Lan lên động Phù Vân trên ngọn Hạc Sơn.

- Lên đó yên ổn lắm rồi ! Tại sao ra có sự ?

- Có lên được tới đó đâu ! Chỉ thoát đi một đôi đường lên núi thì Ngọc Lan vụt kêu cứu vang trời... Trong lúc bất cập, con điếm huyết con bé đó, nhưng lại chạm nhầm tử huyết...

Hoa Mai kêu lên:

- Đại huynh ! Thế là Ngọc Lan...

- Đã chết !

Anh Kiệt nhìn anh nói nhỏ:

- Ngọc Lan chết cũng đáng đời, không oan ức gì nữa vì chính nó đã âm mưu cho bọn do thám đầu độc Tiêu Hà thúc phụ.

Hoa Mai cất giọng buồn buồn:

- Em khổ tâm là không được chính tay mình hạ sát con bé đó để trả hận cừu.

Tiểu Lý Bá từ từ cất tiếng:

- Cái chết của Ngọc Lan càng gây tai hại cho anh nhiều hơn. Nếu nó còn sống, anh và Bạch Nga tiểu thư có thể thoát khỏi vòng vây dễ dàng. Vì khi còn Ngọc Lan trong tay, bọn đạo sĩ Thất gia trang đâu dám hạ thủ.

Nguyễn Quyện nóng lòng hỏi:

- Bạch Nga vì sao bỏ bắt ?

- Bọn Nhất Điền, Nhị Điền, Tam Điền nghe tiếng kêu cứu, vụt tới vây quanh. Con và Bạch tiểu thư bị chặn đường đành tuốt gươm ứng chiến. Bọn đạo sĩ Thất gia trang thấy Ngọc Lan đã chết thì nổi giận muốn băm vằm thân xác chúng con.

Toàn thể các nghĩa sĩ đều lo sợ nhìn Tiểu Lý Bá. Chàng tiếp:

- Con đâu phải là tay đối thủ của bọn chúng, nhưng lúc bất cập vẫn phải đối phó đến kỳ cùng. Bạch Nga tiểu thư vì đuối sức bị Tam Điền đánh rớt kiếm rồi bị bắt sống. Riêng con, đang giao đấu với Nhất Điền thì Nhị Điền tung «độc dược» trên hơi gió. Con tối tăm cả mặt mũi nên liều đánh bậy mấy đường kiếm rồi chạy đi.

Liêu Cốc đạo nhơn ngạc nhiên hỏi:

- Bọn đạo sĩ Thất gia trang không đuổi theo ư ?

- Con không hiểu lý do gì chúng chẳng đuổi theo. Có lẽ vì thấy Ngọc Lan nằm sóng xoài dưới đất, chúng muốn hợp nhau cứu tử cho nàng.

Mọi người cùng im lặng nhìn Tiểu Lý Bá với vẻ mặt rầu rầu. Dù thoát chết nhưng chắc trọn đời hiệp sĩ thôn Cao Đồng không còn trông thấy ánh sáng nữa. Tiểu Lý Bá nói tiếp:

- Con định phương hướng chạy tràn về Hạnh Hoa Thôn, hy vọng Nguyễn thúc phụ đã chiếm dinh thự này rồi.

Nguyễn Quyện đau lòng lắm ! Ông có mỗi một đứa con, không thương làm sao được. Nhưng trước tình cảnh này ông cũng điềm đạm nói:

- Bạch Nga nằm trong tay giặc thật đáng ngại ! Ngọc Lan chết chắc chúng khó dung tha cho nó !

Anh Kiệt hỏi Liêu Cốc đạo nhơn:

- Bẩm bá phụ ! Chúng ta phải làm sao bây giờ ?

- Thế trận do Nguyễn lão tướng và các con vạch ra thì cứ theo đó mà thi hành. Việc mất còn trong lúc binh đao là thường sự, chớ để lòng mình mất hết nhuệ khí.

Liêu Cốc nói thế là muốn nhắc chừng Nguyễn Quyện. Đạo nhơn ngó lão tướng nói thêm:

- Tình cảnh Bạch Nga nguy ngập thật nhưng vẫn chưa đáng sợ bằng hoàn cảnh của toàn thể phái Hạnh Hoa hiện tại. Tất cả đất nước đều hướng về ngọn đồi này chờ đợi cuộc rửa thù phục hận ! Ta bại trận, chẳng những bị tiêu diệt hẳn mà toàn thể các môn phái võ trong nước sẽ qui hàng quân binh Hán triều ngay. Dù muốn dù không toàn thể chúng ta cũng phải một còn một mất với giặc.

Nguyễn Quyện, Anh Kiệt, Lê Hồng, Hoa Mai, Mạc Tuyết Lan đều chăm chú nghe lời dạy bảo của Liêu Cốc đạo nhơn. Họ cũng nhận thấy là rất chí lý ! Ngay trong khi đó, có tiếng vó câu rộn rịp rồi Tàn Ngọc chạy vụt vào cửa dinh báo tin:

- Quân giặc đã trở về. Nguyễn thúc phụ, Vũ huynh ! Xin ra ứng chiến.

Nguyễn Quyện hơi bàng hoàng trước tin con gái, nhưng giờ phút này ông quên hết tình riêng. Danh dự của phái Hạnh Hoa, trách nhiệm trước các môn phái võ trong nước ! Chết thì thôi, chớ còn sống quyết chiến đấu đến kỳ cùng.

Nguyễn Quyện hỏi:

- Toàn thể bọn chúng đến đây một lúc ư ?

- Bẩm lão tướng ! Lục Ôn Hầu và đoàn kỵ sĩ chùng như nóng lòng đi trước. Đại kỳ của Đỗ Kế còn chậm rãi ở xa.

Nguyễn Quyện quay sang Liêu Cốc đạo nhơn:

- Bạch đạo nhơn ! Như vậy là trận đánh phải xảy ra ở tại Hạnh Hoa Thôn rồi ! Xin trao quyền điều khiển quân binh tướng sĩ cho đạo nhơn.

Liêu Cốc lắc đầu:

- Sao lạ vậy ? Lão tướng cứ theo kế hoạch thi hành. Ta có mặt ở đây để chặn đứng hành động của bọn Thất gia trang thôi ! Với bọn đó, sức ta ở đây chưa thắng nổi, còn cần sự tiếp tay của các lão huynh môn phái khác.

Nguyễn Quyện thấy Liêu Cốc không nhận quyền điều khiển liền bảo các tướng và các hiệp sĩ Hạnh Hoa Thôn:

- Trận này quan hệ vô cùng, nên ta phải dùng toàn lực, vừa tài năng, vừa mưu chước. Bây giờ hãy nghe lệnh ta truyền Hoa Mai, Mạc Tuyết Lan, dẫn một đội quân trấn giữ từ Giang Hồ Quán đến dinh thự này; Anh Kiệt, Lê Hồng cho quân tản mát trong rừng Phục Lâm. tất cả chờ hiệu lệnh của ta mới ứng chiến.

Hồng Nhi xin theo Mạc Tuyết Lan. Anh Kiệt, Lê Hồng nhìn con mỉm cười:

- Con cái lạ lòng chưa ? Không theo cha mẹ lại theo cô Mạc Tuyết Lan... Chắc ta cho luôn cô ấy quá !

Mạc Tuyết Lan ôm chầm lấy Hồng Nhi bảo Anh Kiệt, Lê Hồng:

- Anh chị không lo ! Em có mệnh hệ nào, bọn chúng mới chạm đến Hồng Nhi được.

Tần Ngọc nóng lòng hỏi Nguyễn Quyện:

- Như vậy là con và chị Phi Hồng Yến khởi tấn công trước tiên.

Nguyễn Quyện lắc đầu:

- Không ! Ta có nói thế bao giờ ? Toàn thể hãy ản mặt, làm như không có chuyện gì xảy ra ở Hạnh Hoa Thôn. Cứ để chúng trở về dinh thự này. Ta và Liêu Cốc đạo nhơn sẽ phòng thủ nơi đây.

Mọi người đều hiểu ý lão tướng nên vội vã lên đường. Tần Ngọc hấp tấp ra đầu xóm để ban lệnh án binh bất động cho quân sĩ của Phi Hồng Yến kịp ản mình.

Bọn Lục Ôn Hầu rần rộ kéo lên đồi. Hấn có vẻ không vui vì cái chết bất ngờ của Ngọc Lan. Vậy đánh sào huyết bọn Hạnh Hoa Thôn đã không tiêu diệt được hết mà còn để thiệt mạng mất một đứa cháu cưng. Đỗ Kế như điên dại và truyền lệnh tàn phá khắp vùng. Bao nhiêu kho lương dự trữ của quân Hạnh Hoa Thôn đều

bị đốt sạch... Họ Đỗ còn muốn banh thây xẻ thịt con bé Bạch Nga vừa bắt được, nhưng Nhất Điền cương quyết ngăn cản. Lão đạo sĩ Thất gia trang đã nói:

- Chưa rõ bọn Hạnh Hoa Thôn sẽ hành động ra sao, nhưng chúng bỏ sào huyệt thành linh là điều đáng ngại lắm ! Biết đâu con bé này sẽ giúp ích được ta.

Rồi lão truyền lệnh tra tấn Bạch Nga tìm xem cánh quân Hạnh Hoa Thôn đi về đâu. Bạch Nga chịu đựng bao nhiêu cực hình dọc theo đường nhưng nhất định không khai. Nàng cố giữ sự im lặng. Đoàn quân trở về gần tới ngọn đồi Hạnh Hoa mà Bạch Nga vẫn nhất định không khai. Đỗ Kế thét mắng rền trời, thỉnh thoảng nhìn chiếc thây của Ngọc Lan đang được vồng về khóc rưng rức. Lão không trừng trị được Bạch Nga, nên quay sang trách cứ chư vị đạo sĩ Thất gia trang. Đỗ Kế cho họ không hết lòng giúp mình nên con lão mới chết.

Nhất Điền, Nhị Điền biết họ Đỗ đang đau khổ, không chấp nhứt, chỉ có Tam Điền là lộ vẻ bực bội. Đã liều thân giúp Đỗ Kế mà cứ bị lão nặng nhẹ luôn. Tuy nhiên, thấy hai anh không có thái độ, Tam Điền cũng im lặng.

Lục Ôn Hầu thấy tình thế đó, sợ Đỗ Kế trách cứ tới mình nên giục ngựa kéo đội kỵ binh đi trước. Hắn về đến ngọn đồi, nhìn khắp nơi thấy bốn bề vắng lặng thì vừa lòng lắm. Đội kỵ binh của họ Lục lên đồi rồi thẳng đường về dinh thự. Trong dinh bấy giờ vắng lặng như tờ. Trên bờ thành, mấy tên lính canh đứng gác y như lúc họ Lục dẫn quân đi. Lục Ôn Hầu vô tình cứ cho quân kỵ tiến thẳng vào trong dinh. Nhưng khi vào đến bên trong, họ Lục chưa kịp xuống ngựa thì nghe tiếng cánh cửa dinh đóng sầm lại. Họ Lục ngạc nhiên quay ra:

- Kia ! Sao bây đóng cửa dinh ? Đỗ tri huyện sẽ đến đây đó !

Nhưng lạ chưa ! Quân canh đều mất dạng, rồi từ đâu một lệnh truyền sang sang:

- Lục Ôn Hầu ! Buông gươm xuống ! Ngày tàn của mi đã đến !

Tiếng nói vừa dứt, từ trên các ngõ ngách, trên nóc ngói, hàng trăm hàng ngàn quân sĩ Hạnh Hoa Thôn nhô đầu lên, tay cầm cung tên, gươm giáo. Lục Ôn Hầu và đám võ sư tướng sĩ đều hồn phi phách tán ! Hấn lấm bầm:

- Chết rồi ! Ta đã làm mưu quân giặc !

Hấn liếc thấy Nguyễn Quyện đứng trên lầu cao với một đạo nhọn thì vội vã phóng mình nhảy lên thét:

- Bây đâu ! Tấn công ngay đi !

Lục Ôn Hầu biết mình thất thế, đứng xuôi tay cũng chết thôi ! Thà liều mạng đánh một trận, có bị giết cũng cam lòng ! Mà biết đâu, nhờ cuộc giáp chiến, đại binh của Đỗ Kế sẽ thoát vòng nguy khôn. Đội kỵ binh nghe lệnh Lục Ôn Hầu liền tuốt kiếm la hét vang lên.

Nhưng Nguyễn Quyện nào phải tay vừa, Ông đã từng điều binh khiển tướng đánh những trận lớn ở Phiên Ngung Thành nên sự xoay trở trong lúc ứng chiến nhanh nhẹn khác thường. Thấy thái độ của Lục Ôn Hầu, ông bảo nhanh vào tai Liêu Cốc đạo nhơn:

- Phiên đạo nhơn ra tay giùm để giết tên Lục Ôn Hầu tàn bạo, kéo dây dưa quân binh Đỗ Kế và bọn Thất gia trang tới đây ta sẽ khó thắng hơn.

Liêu Cốc gật đầu:

- Lão tướng yên tâm ! Ta lãnh phần hạ sát tên Lục Ôn Hầu cho, trước để giúp lão tướng sau phục thù cho những tráng sĩ đã tới Hạnh Hoa Thôn thăm mò Vũ Anh Tùng hiền đệ mà tử nạn.

Đạo nhơn dứt lời, Lục Ôn Hầu đã nhảy xổ lên vung kiếm chém vào đầu Nguyễn Quyện. Liêu Cốc tuốt kiếm ra đánh bật lên trong lúc họ Nguyễn nhảy đi nơi khác truyền quân binh xạ tiễn. Một tiếng «roảng» vang lên, thanh kiếm của Lục Ôn Hầu gãy tiện làm đôi. Hấn thất kinh hôn vía, cầm lấy chuỗi kiếm đứng nhìn sững địch thủ. Liêu Cốc đạo nhơn cười nhạt:

- Lục Ôn Hầu ! Mi có biết ta là ai chẳng ?

Họ Lục bàng hoàng nhìn đạo nhơn, không nhớ đã có gặp lần nào ? Liêu Cốc liền nói:

Trước khi đưa người về châu Diêm chúa, ta tưởng cũng nên cho mi biết bí danh. Ta là Liêu Cốc đạo nhơn, một trong năm người cầm đầu phái Hạnh Hoa đây.

Lục Ôn Hầu sững sờ kêu lên:

- Liêu Cốc đạo nhơn !

- Phải rồi ! Người có muốn trần trời gì chẳng ?

Lục Ôn Hầu biết mình khó thoát nên liệng đại thanh kiếm gãy vào mình Liêu Cốc rồi tìm đường tháo chạy. Liêu Cốc né sang bên nhảy vọt theo thét lớn:

- Lục Ôn Hầu ! Người có chạy đằng trời cũng không thoát được. Oan hồn các dũng sĩ Hạnh Hoa Thôn đang kêu réo người kia !

Liêu Cốc dứt lời, chém véo ót Lục Ôn Hầu. Hấn thét lên một tiếng lớn:

- Trời ơi !

Rồi ngã nhào từ trên lan can lầu xuống dưới sân. Nửa mảnh đầu phía sau bay mất. Lục Ôn Hầu té sấp xuống, chết lịm ! Liêu Cốc kết liễu cuộc đời họ Lục quá nhanh khiến bọn kỵ sĩ của hấn mất hết tinh thần.

Nguyễn Quyện truyền quân Hạnh Hoa Thôn xạ tiễn như mưa bắc, những tên kỵ sĩ ngồi tên lưng ngựa đều trúng tên rơi xuống đất. Một số khác phải néo mình bên

hông những con tuấn mã để khỏi bị trúng thương. Chừng thấy Lục Ôn Hầu té chết, chúng càng kinh sợ hơn muốn tìm đường tháo chạy nhưng cửa dinh đã đóng chặt từ lâu rồi.

Nguyễn Quyện muốn tiêu diệt chúng ngay, nên ra lệnh cho các nghĩa sĩ Hạnh Hoa Thôn nhảy xuống đất. Cuộc giao chiến tiếp diễn, nhưng số quân Hạnh Hoa Thôn quá đông, chỉ một lúc sau là quân kỵ của Lục Ôn Hầu lớp chết, lớp qui hàng.

Nguyễn Quyện ra lệnh ngừng tấn công; những kẻ đầu hàng được đưa đến các nhà kho. Các nghĩa sĩ Hạnh Hoa Thôn lại phải lôi xác đám quân kỵ và Lục Ôn Hầu đem đi nơi khác. Nguyễn Quyện vừa lòng lắm trước sự thắng trận vẻ vang. Ông đến bên Liêu Cốc đạo nhơn, toan mở lời thì đạo nhơn đã nói:

- Coi kia ! Hình như đại quân của Đỗ Kế đã tới kia rồi.

Nguyễn Quyện nhìn theo cánh tay của Liêu Cốc thì thấy một đoàn người ngựa đang lên đồi. Chúng qua ngang chỗ phục binh của Phi Hồng Yến, Tàn Ngọc mà không hay biết gì cả.

Liêu Cốc mở to mắt nhìn và thấy rõ ràng ba tên đạo sĩ Thất gia trang đang đi đầu. Đỗ Kế đi kế cận bên chiếc võng khiêng xác Ngọc Lan. Bỗng đâu cả đoàn người ngựa đều đứng dừng lại. Nguyễn Quyện ngạc nhiên:

- Sao vậy ? Bọn chúng biết có phục binh rồi sao ?

Liêu Cốc nhìn kỹ phía Giang Hồ Quán. Thấy một kỵ sĩ đang giục ngựa lướt tới. Ông bảo Nguyễn Quyện:

- Bậy quá ! Tên tiên đạo của Đỗ Kế đã biết có chúng ta đây rồi. Sao vậy kia ?

Liêu Cốc nhìn xuống bờ thành dinh thự, thấy ba bốn tên quân kỵ nằm chết gục thì ngạc nhiên hỏi:

- Kia, ai giết chúng ?

Nguyễn Quyện cũng vừa nhìn thấy mấy xác chết ở ngoài hào thành liền hỏi lớn:

- Ai giết quân kỵ ngoài rao dinh thự ?

Có tiếng nghĩa quân đáp:

- Dạ chúng tôi ! Bọn đó không vào kịp trong dinh nên sống sót toan tìm đường thoát chạy, buộc lòng chúng tôi phải hạ sát.

Nguyễn Quyện toan trách mắng chúng nhưng Liêu Cốc chặn lại:

- Thôi đã lỡ rồi ! Đừng làm quân sĩ nhụt ý chí. Chính vì mấy chiếc vây đó mà đại quân của Đỗ Kế đang dừng lại.

Nguyễn Quyện hỏi:

- Chúng ta phải làm gì bây giờ ?

Liêu Cốc đạo nhơn nhìn qua trận thế bảo Nguyễn Quyện:

- Nhất định là chúng ta phải chường mặt giao chiến với chúng, tình trạng này không thể dụ chúng vào dinh thự.

Nguyễn Quyện nói:

- Đại binh của Đỗ Kế đã lọt vào vòng vây của quân ta rồi đó ! Phi Hồng Yến, Mạc Tuyết Lan, Tần Ngọc, Hoa Mai chắc cũng đang hồi hộp lắm. Mặt tướng chỉ ngại...

Liêu Cốc hỏi ngay:

- Lão tướng sợ gì ?

- Bọn đạo sĩ Thất gia trang ! Chúng có đến ba tên, kiếm thuật, đạo pháp hơn người... Sợ chúng ta khó thắng nổi.

- Đúng vậy ! Lúc này bản đạo có nói muốn diệt chúng phải cần có sự tiếp tay của các lão hiệp ở môn phái khác.

Nguyễn Quyện kêu lên:

- Nhưng hiện giờ chúng ta phải làm sao, bạch đạo nhơn ?

Liêu Cốc đạo nhơn vỗ vào thanh đao mang ở bên hông rồi nói:

- Lão tướng chớ lo ! Tuy không hạ được hết bọn chúng, nhưng ta tin tưởng sẽ làm cho chúng bó tay mà rút đi nơi khác.

Nguyễn Quyện nhìn Liêu Cốc đạo nhơn nửa tin nửa ngờ. Trong khi đó, có tiếng quân reo hò vang dậy. Đại quân của Đỗ Kế như thác lũ ồ ạt tràn thẳng đến dinh thự Lục Ôn Hầu. Đỗ Kế và tam đạo nhơn Thất gia trang hùng hổ đi đầu. Liêu Cốc bảo Nguyễn Quyện:

- Để chúng tiến vào dinh hăng hay.

Nguyễn Quyện hỏi:

- Mặt tướng phát hiệu lệnh cho Phi Hồng Yến, Hoa Mai bọc hậu được chưa đạo nhơn ?

Liêu Cốc lắc đầu:

- Khoan ! Cứ để họ nằm yên chờ ta nói chuyện với bọn Thất gia trang trước đã.

Nguyễn Quyện chẳng rõ sự thể ra làm sao, nhưng cũng phải nghe theo lời Liêu Cốc. Đỗ Kế dẫn quân binh đến trước của dinh thự, hét lớn:

- Bọn khốn khiếp ! Chỉ có tài đánh trộm ! Ta kéo đại binh phá tan sào huyệt của bây rồi.

Liêu Cốc đạo nhọn bước lên vọng lâu nhìn xuống:

- Kìa Đổ tri huyện ! Chi mà hùng hổ thế ?

Đổ Kế nhìn Liêu Cốc bàng hoàng không rõ ông là ai, nhưng cả ba đạo sĩ Thất gia trang cùng kêu lên một lượt:

- Ồ, Liêu Cốc đạo nhọn !

Đổ Kế sững sờ:

- Liêu Cốc kẻ cầm đầu phái Hạnh Hoa !

Liêu Cốc cúi đầu thi lễ:

- Kẻ hèn mọn này xin ra mắt chư vị ! Thật phiến quá ! Các cháu ở nhà không biết oai trời nên chạm nhằm chư vị đạo sĩ ở Thất gia trang.

Nhất Điền biết Liêu Cốc nói lời châm chọc liền gầm lên:

- Liêu Cốc ! Phen này nhà ngươi không sống được đâu. Lần trước, mi giết Tứ Điền và Lục Điền, mỗi thù còn rành rành đó. Bọn ta đã lùng kiếm mi khắp nơi.

- Đáng buồn thật ! Phải để bản đạo tới để gặp chư vị.

Tam Điền nổi nóng thét:

- Hai anh đừng nói chuyện nhiều với nó nữa. Phải giết nó ngay đi !

Tam Điền dứt lời nhảy vọt lên khoa kiếm chém ngã mấy tráng sĩ đứng trước mặt Liêu Cốc. Hấn hành động quá nhanh nên những người kia không tránh kịp ngã gục xuống tất cả. Đổ Kế liền thét quân binh tướng sĩ tấn công dinh thự.

Liêu Cốc nhảy tránh sang bên rồi rút phất thanh đoản đao bên mình, hét:

- Tam Điền ! Chớ hành hung. Hãy coi thanh đao này !

Nhất Điền và Nhị Điền cũng đã phóng lên mặt thành tiếp tay với em. Đột nhiên bọn chúng cùng kêu lên hốt hoảng:

- Trời ! Thanh đoản đao của Ngũ Điền.

- Làm sao lọt vào tay Liêu Cốc ?

Liêu Cốc dừng tay nhìn cả ba tên đạo sĩ, nói:

- Thế nào ? Tam vị đã nhìn thấy vật báu này chưa ? Đây là thanh đao lưu truyền của phái Thất gia trang đó ! Chư vị hãy nhìn cho kỹ đi.

Tam Điền sững sờ bảo hai anh:

- Kia... Tại sao thanh đao của Ngũ Điền lại ở trong tay lão ấy ?

Nhất Điền, Nhị Điền bàng hoàng không kém gì em ! Bảy người trong phái Thất gia trang, người nào cũng có thanh đoản đao gia truyền ấy. Mỗi người một kiểu khác nhau. Có chết là thôi, chớ không khi nào để rời khỏi thân mình. Nay thấy Liêu Cốc cầm thanh đao của Ngũ Điền, bọn Nhất, Nhị, Tam đều lo sợ ! “Không lẽ Ngũ Điền cũng đã bị hạ sát rồi sao ? Từ lâu Ngũ Điền vẫn theo sát bên mình Phi Hồng Xà ở bờ Nam Hải mà...” Nhị Điền gầm lên:

- Liêu Cốc ! Mi đã giết Ngũ Điền rồi ư ? Thế thì mi không thể nào thoát được.

Lão phóng tới chém xả vào đầu Liêu Cốc. Đao nhọn nhảy tránh sang bên nói:

- Hãy khoan ! Tam vị chớ nóng nảy sinh ra phiền lòng nhau ! Ta nói mau cho biết là Ngũ Điền vẫn còn sống, nhưng hiện ở trong tay của ta.

Nhất, Nhị, Tam đều sững sờ nhìn Liêu Cốc:

- Ở trong tay mi ? Lão. Đồi nào Ngũ Điền còn sống lại để mất thanh đao gia truyền !

Liêu Cốc cười:

- Ta biết các ngươi sẽ không tin bằng lời, nên mới mang thanh đoản đao của phe Thất gia trang theo làm bằng chứng.

Tam Điền hỏi:

- Bằng cách nào mi bảo Ngũ Điền còn sống ?

Liêu Cốc liền móc trong áo ra một mảnh hồng điều quấn vào một chiếc đĩa sắt. Đao nhọn liệng chiếc đĩa trước mặt bọn đạo sĩ Thất gia trang nói:

- Hãy xem kho kỹ !

Nhất Điền, Nhị Điền ngơ ngác nhìn Liêu Cốc đao nhọn, trong lúc Tam Điền khòm xuống mở tấm giấy hồng điều. Hấn vụt kêu lên:

- Trời ơi ! Ngũ Điền...

Rồi quay lại hai anh, Tam Điền nói:

- Ngũ hiền đệ bị bắt thật rồi ! Nó kêu gọi chúng ta. Nét chữ của nó rành rành.

Nhất Điền, Nhị Điền cầm bức thư lên xem, vẻ mặt dần dần thay đổi ! Liêu Cốc thấy thái độ của chúng liền nói thêm:

- Đó ! Các ngươi đã thấy rõ chưa ? Ta nào có nói ngoa ! Ngũ Điền đã giúp Phi Hồng Xà gây bao nhiêu oán hận khắp vùng Nam Hải. Ta hạ Ngũ Điền, sở dĩ chưa giết là vì nghĩ đến các ngươi. Chúng ta còn có thể bàn bạc với nhau mà...

Nhất Điền hỏi ngay:

- Bàn bạc gì ?

Liêu Cốc bảo:

- Trong thư Ngũ Điền kêu gọi đến các người. Muốn cho hấn sống sót phải theo điều kiện giao kết của ta trước đã.

Nhị Điền đã thấy rõ nét chữ của Ngũ Điền, nên không còn hùng hổ nữa. Bọn chúng có tất cả bảy người. Tứ Điền và Lục Điền đã bị giết, bây giờ Ngũ Điền lâm nguy không lẽ chúng làm ngơ ? Cứ bị hạ sát lần mòn như vậy, phái Thất gia trang sẽ không còn mấy người. Cho nên khi nghe Liêu Cốc đạo nhơn ra điều kiện, Nhị Điền hỏi ngay:

- Điều kiện gì ? Mi nói ngay đi.

Liêu Cốc nhìn ba tên đạo sĩ Thất gia trang điềm đàm nói:

- Các người đã theo Qua Thuyền tướng quân tràn sang chiếm đóng nước Nam gây bao nhiêu tội ác ! Dân Nam nhứt định sẽ rửa thù phục hận và đánh đuổi quân Hán triều ra khỏi Phiên Ngung Thành. Vì vậy trong tương lai thế nào bọn bây và ta cũng sẽ gặp lại nhau nhiều lần.

Tam Điền nói nhanh:

- Liêu Cốc ! Đừng nói nhiều ! Bọn ta và nhà người mang mối thù bất đội chung trời ! Hiện giờ mi muốn ra điều kiện gì cứ nói ! Bọn ta chỉ cần cho Ngũ Điền sống sót.

Liêu Cốc gật đầu:

- Tốt lắm ! Vậy thì bây hãy rời khỏi nơi này, không được can thiệp giúp Đỗ Kế. Ta hứa khi trở về Nam Hải sẽ thả Ngũ Điền ngay.

Nhất Điền, Nhị Điền, Tam Điền nhìn nhau có vẻ suy nghĩ lung lăm. Nhất Điền nói:

- Chúng ta làm sao tin người được ? Nếu người không thả Ngũ Điền ?

Liêu Cốc cười nhạt nói:

- Phái Hạnh Hoa không bao giờ nuốt lời. Và lại bọn bây cũng không còn cách nào khác được. Nếu nghe ta, Ngũ Điền sẽ sống, còn bằng không, chẳng bao giờ bây thấy mặt hấn nữa !

Nhất Điền bực tức nói:

- Liêu Cốc ! Mi đừng lếu láo mà làm.

Nhị Điền chận lời anh:

- Dừng đại huynh ! Hãy nghĩ kỹ trước khi hành động. Sinh mạng Ngũ hiền đề rất quan hệ đối với anh em ta.

Trong lúc đó, Đỗ Kế đang đốc xuất quân binh tướng sĩ phá dinh thự, nhưng các nghĩa sĩ Hạnh Hoa Thôn dưới sự điều khiển của Nguyễn Quyện lão tướng phản công vô cùng mãnh liệt.

Riêng phần Phi Hồng Yên, Tần Ngọc, Hoa Mai, Mạc Tuyết Lan, họ hết sức ngạc nhiên. Trận đánh đã khởi diễn, không rõ vì lẽ gì Nguyễn Quyện lão tướng và Liêu Cốc đạo nhọn vẫn chưa phát lệnh cho họ đánh bọc hậu cánh quân của Đỗ Kế ? Họ rất nóng lòng nhưng không dám trái lệnh.

Đỗ Kế gầm thét vang trời, nhưng quân sĩ vẫn không tràn lên được mặt thành. Một cận tướng của họ Đỗ vọt nói:

- Bẩm tướng công ! Còn nàng Bạch Nga ! Sao ta không mang nàng ra để dọa Nguyễn Quyện ?

Đỗ Kế chợt nhớ ra liền cho lôi cổ Bạch Nga ra trước cửa dinh.

Quân Hạnh Hoa Thôn thấy Bạch Nga liền ngừng giao đấu sừng sốt kêu lên:

- Trời Bạch Nga tiểu thư ! Làm sao bây giờ ?

Nguyễn Quyện thấy chúng đưa Bạch Nga ra để đe dọa mình thì xót xa lắm. Dk tưởng đâu đã nắm lợi thế nên cất tiếng:

- Quân Hạnh Hoa Thôn ! Hãy buông khí giới qui hàng đi. Không ta sẽ giết con bé này !

Nguyễn Quyện chợt nhớ đến vợ con Đỗ Kế và nàng Ái Cơ còn bị mình giam giữ thì mừng rỡ lắm ! Ông truyền quân sĩ đưa họ lên mặt thành rồi gọi Đỗ Kế:

- Đỗ tri huyện ! Hãy nhìn kỹ ai đây !

Đỗ Kế ngược mắt trông lên và sững sờ khi thấy vợ con và ái thiếp nằm trong tay quân giặc. Đỗ phu nhân, Ái Cơ kêu khóc vang trời:

- Tướng công ơi... là tướng công !

- Cứu thiếp với tướng công ơi !

Đỗ Kế rụng rời cả tay chơn, liền hạ lệnh cho quân sĩ ngừng cuộc tấn công.

Bạch Nga tuy bị hành hạ, dở sống dở chết, nhưng cũng còn đủ sáng suốt để biết rằng quân mình đã chiếm được dinh thự của Lục Ôn Hầu. Và hiện tại Đỗ Kế đang lợi dụng nàng để lung lạc tinh thần quân binh Hạnh Hoa Thôn.

Trong khi đó, Đỗ tri huyện đâm ra hoang mang trước những lời kêu cứu bi thảm của vợ con, ái thiếp ! Ông không còn tự chủ được nữa, nên cất tiếng bảo Nguyễn Quyện:

- Ta muốn bàn với quân Hạnh Hoa Thôn một chuyện có được chăng ?

Nguyễn Quyện hỏi ngay:

- Người muốn bàn chuyện gì ?

- Ta muốn trao đổi giữa vợ con, ái thiếp của ta và đứa con gái của người...

Tam vị đạo trưởng Thất gia trang đều có vẻ mừng vì không ngờ Đỗ Kế thốt ra những lời đó. Nếu vậy, họ có rời bỏ nơi này để cứu mạng cho Ngũ Điền, Đỗ Kế cũng sẽ không trách phiền gì !

Nguyễn Quyện lão tướng khẽ hỏi Liêu Cốc đạo nhơn:

- Bẩm đạo nhơn ! Đỗ Kế có lời như thế, mặt tướng phải xử trí ra làm sao ?

Liêu Cốc nói ngay:

- Nên bàn bạc với hấn lẫm ! Nhưng nhớ kỹ sau khi trao đổi rồi hấn vẫn tiếp tục tấn công quân ta đó...

Đạo nhơn vừa dứt lời, bỗng nghe tiếng Bạch Nga từ dưới chân tường vọng lên:

- Cha ơi ! Cha ! Hãy tiếp... tục.. trận đánh ! Đừng nghĩ gì đến con nữa hết...

Nguyễn Quyện nhìn xuống tìm con, trong lòng chua xót vô cùng. Trong giờ phút này, Bạch Nga vẫn một lòng nghĩ đến đại cuộc... Ông cất tiếng bảo Đỗ Kế:

- Người hãy thả Bạch Nga ra đi ! Ta sẽ truyền quân sĩ đưa vợ con và ái thiếp của người xuống...

Đỗ Kế gật đầu ưng thuận, nhưng Bạch Nga bỗng thét lên:

- Không ! Cha đừng làm thế ! Đừng vì con mà hỏng đại sự... Con bị tra tấn thế này, có sống cũng bằng thừa ! Cha hãy giữ vợ con Đỗ Kế để toàn thắng trận này...

Nàng nói xong cắn lưỡi tự sát. Nguyễn Quyện thấy con quần quai rồi gục đầu xuống ngất lịm thì đầu đón kêu lên:

- Bạch Nga ! Con, trời ơi !

Toàn thể quân sĩ Hạnh Hoa Thôn đều xúc động trước khí tiết của nàng. Bạch Nga quyết chết để cho nghĩa quân toàn thắng.

Đỗ Kế và toàn thể các tướng Tàu đều khiếp đảm trước cái chết của Bạch Nga. Chúng sững sờ không biết phải hành động ra sao ?

Bên trong vòng dinh, nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn qua phút đột ngột ban đầu, trong lòng bỗng sục sôi oán hận... Họ nhảy tràn xuống mặt thành không còn chờ đợi lệnh truyền của Nguyễn Quyên lão tướng. Họ tiến tới đâu là hô chém giết tới đó... Quân binh Đỗ Kế đã mất nhuệ khí hẳn rồi, nhưng cũng ráng chống trả để tìm sinh lộ.

Đỗ Kế nhìn lên phía vợ con và nàng Ái Cơ thì thấy cả ba bị lôi trở vào trong. Quan huyện Châu Diên đã thấy cơn nguy của mình liền quay sang cầu cứu bọn đạo sĩ Thất gia trang:

- Chư vị... nên ra tay là vừa ! Chắc quân giặc giết vợ con bản chức quá !...

Nhất, Nhị, Tam Điền lặng lẽ nhìn nhau. Trên mặt thành Liêu Cốc đạo nhon chợt hiện ra hỏi bọn đạo sĩ:

- Thế nào các người ? Đã suy nghĩ kỹ càng chưa ? Sinh mạng Ngũ Điền hiện như chỉ mảnh treo chuông đó...

Nhị Điền ngó Đỗ Kế rồi hỏi:

- Người muốn bọn ta bỏ nơi này mà đi thì phải rút quân ra khỏi Hạnh Hoa Thôn trước đã... Phải trả dinh thự Lục Ôn Hầu cho Đỗ tri huyện...

Liêu Cốc cười nhạt:

- Nhị Điền mơ ngủ chẳng ? Sao bọn ta phải trả dinh thự Lục Ôn Hầu ?

- Vì thuộc quyền của Đỗ Kế !

Đạo nhon nạt lớn:

- Quyền gì ? Quyền cướp nước, chiếm đất đai tài sản của dân Nam ư ? Nhị Điền đừng nói hồ đồ... Chẳng những bọn này phải trả Hạnh Hoa Thôn mà còn phải rút quân về Tàu nữa đó ! Và kỳ cho bọn này như vậy, vì dân Nam đã oán hận quá nhiều rồi...

Nhị Điền uất hận tuốt kiếm ra khỏi vỏ. Đỗ Kế mừng rỡ vô cùng. Binh của hắn bị tấn công xiềng xiết, nhưng lo gì một khi bọn đạo sĩ Thất gia trang ra tay thì dù có hàng vạn quân cũng chẳng có nghĩa gì... Tam Điền bỗng đưa tay ngăn lại:

- Hãy khoan nhị huynh ! Anh định bỏ rơi Ngũ Điền đó ư ? Nhị huynh ra tay là nó sẽ phải chết.

Nhị Điền buông gươm xuống thở dài. “Úc thật ! Phải làm sao bây giờ ?” Tam Điền nói ngay:

- Đỗ Kế thiếu thủy chung ! Lúc này vì không cứu kịp Ngọc Lan mà hắn nở lòng mặt sát ta. Đệ tưởng ta không nên quá lo giúp hắn mà để cho Ngũ Điền phải chết.

Đỗ Kế nghe Tam Điền nói thế thì lo sợ cuống cuống:

- Kìa.. Chư vị đạo nhơn ! Đừng bỏ rơi ta trong lúc này ! Hãy gắng giúp ta, rồi muốn gì ta cũng nghe theo.

Nhất Điền từ nãy giờ vẫn lặng thinh, phân vân trước hai quyết định... Dù gì thì sinh mạng của Ngũ Điền cũng đáng cho hấn lưu tâm hơn. Vì vậy, đến lúc quyết liệt, Nhất Điền cất tiếng bảo Liêu Cốc:

- Người hứa thì nhớ giữ lời. Bằng không có ngày ta sẽ băm vằm thân xác người. Ba ngày nữa, người phải giao trả Ngũ Điền tại dinh thự Phi Hồng Xà ở bờ Nam Hải ! Bọn ta sẽ có mặt ở đó. Bây giờ ta xin kiếu...

Liêu Cốc gật đầu:

- Ta giữ lời đã hứa, không phải vì sợ bọn bây mà vì danh dự của kẻ cầm đầu phái Hạnh Hoa...

Đỗ Kế sững sờ trước những lời đối đáp đó ! Hấn hoàn toàn không ngờ đến phút chót, bọn đạo sĩ Thất gia trang lại bỏ rơi mình một cách đột ngột đến thế... Họ Đỗ kêu lên:

- Nhất Điền... Đạo sĩ đành lòng như vậy sao ?

Nhất, Nhị, Tam Điền không nói không rằng, phóng mình nhảy vọt đi, phút chốc mất dạng... Đỗ Kế và toàn thể các tướng sĩ của ông đều lo sợ nhìn nhau. Thế này thì nguy lắm rồi ! Họ trong cậy vào bọn đạo sĩ Thất gia trang, ai ngờ chúng trở mặt... Liêu Cốc đạo nhơn đã trở về tiếp tay với các môn diệt thì lực lượng của chúng có phần tăng gấp bội. Hơn nữa, Đỗ phu nhân cùng công tử còn nằm trong tay chúng.

Nguyễn Quyện lão tướng cũng thấy phần thắng lợi về mình nên đốc xuất quân binh đánh thẳng ra ngoài... Ông hỏi Liêu Cốc đạo nhơn:

- Chúng ta phát lệnh cho Phi Hồng Yên, Hoa Mai được chưa, thưa đạo nhơn ?

Liêu Cốc nhìn qua trận thế, khẽ gật đầu:

- Bây giờ thì được rồi đó ! Quân ta sẽ làm cỏ bọn Hán triều ác độc để phục thù trận chúng đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn khi xưa.

Nguyễn Quyện cho phát hai tiếng pháo lệnh. Hai cánh quân do Phi Hồng Yên và Hoa Mai, Mạc Tuyết Lan dẫn xô ra đánh bọc hậu bọn Đỗ Kế...

Quân binh Hán triều trùng trùng điệp điệp nhưng vì bọn chủ tướng mất tinh thần nên chúng không còn đánh hăng say như trước nữa. Cho nên, khi Phi Hồng Yên và Hoa Mai xua quân ra, chúng bị đánh bất ngờ đều đình ninh bị lọt vào giữa vòng vây. Chúng hoảng kinh, rối loạn hàng ngũ, mạnh ai nấy chạy. Đỗ Kế phải la hét vang trời:

- Đừng bỏ chạy ! Phải liều chết giữ Hạnh Hoa Thôn...

Nhưng tiếng nói của họ Đỗ lạc lõng giữa đám quân reo ngựa hí, không còn hiệu lực cầm chân tướng sĩ nữa.

Chỉ trong một lúc mà đại binh của Đỗ Kế đã tan rã hoàn toàn. Chúng bỏ ngọn đồi Hạnh Hoa chạy tuôn vào khu rừng Phục Lâm. Chúng có dè dặt quân binh Hạnh Hoa Thôn dưới quyền điều khiển của Anh Kiệt, Lê Hồng đã chực sẵn từ lâu... Lê Hồng bảo các nghĩa sĩ:

- Đây đã đến lúc chúng ta phục thù cho những người đã chết... Chắc các bạn không quên ngày Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu phá tan Hạnh Hoa Thôn, đuổi chúng ta ra khỏi ngọn đồi thân mến. Ta đã chết bao nhiêu người, bây giờ phải giết chúng bấy nhiêu.

Nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn liều mình phục hận. Bao nhiêu quân binh tướng sĩ của Đỗ Kế bị đánh bật ra khỏi Hạnh Hoa Thôn chạy tràn xuống rừng Phục Lâm đều bị tiêu diệt.

Tiếng kêu khóc vang trời dậy đất. Nhưng một chuyện hết sức lạ lùng là không ai tìm thấy Đỗ Kế, viên tri huyện Châu Diên đâu cả. Không biết hắn đã chết trong đám loạn quân hay đã tìm được con đường thoát ?

Buổi chiều, nghe tiếng trống thúc quân, Anh Kiệt, Lê Hồng, Hoa Mai, Mạc Tuyết Lan, Phi Hồng Yên, Tần Ngọc đều trở về phục lệnh...

Nghe Nguyễn Quyện lão tướng hỏi đến Đỗ Kế, ai nấy đều lắc đầu ! Chính tay họ không giết được Đỗ tri huyện. Liêu Cốc đạo nhơn nói:

- Như vậy chắc là hắn đã trốn thoát rồi.. Nhưng các con đừng lo...

Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi:

- Bẩm bá phụ ! Sao lại không lo ?

- Vì Đỗ Kế có chạy về Phiên Ngung Thành cầu cứu, bọn Qua Thuyền tướng quân cũng không tin dùng nữa đâu ! Mất Hạnh Hoa Thôn như thế này là chúng bị nhục nhiều lắm ! Hán triều đâu có tha thứ dễ dàng cho Đỗ Kế...

Nguyễn Quyện khẽ hỏi:

- Bẩm đạo nhơn ! Còn vợ con Đỗ Kế, chúng ta phải làm gì ?

- Cứ giam giữ chúng, để khi sau sẽ có dịp dùng đến... Thế còn ái nữ của lão tướng...

Nguyễn Quyện rơm rớm nước mắt:

- Quân sĩ đã tằm liệm rồi ! Thế cũng xong... Bạch Nga rất sợ những cuộc can qua, thế mà phải chết vô cùng thâm thảm.

Toàn thể nghĩa sĩ Hạnh Hoa Thôn đều ngậm ngùi chua xót trước cái tang đau đớn đó. Liêu Cốc đạo nhơn liền dẫn họ vào sảnh đường của Lục Ôn Hầu, nơi đó đang quan xác nàng liệt nữ. Mọi người càng đau đớn khi thấy Tiểu Lý Bá đang sờ soạng trước đầu quan tài của người thiếu nữ bạc số mà chàng chưa kịp thổ lộ tình yêu...

Liêu Cốc đạo nhơn và các hiệp sĩ Hạnh Hoa Thôn tưởng niệm vong linh nàng Bạch Nga một lúc rồi kéo nhau ra ngoài sân dinh thự, chỉ để Tiểu Lý Bá ở lại cạnh quan tài. Lệ Hồng bỗng hỏi:

- Theo lời cầu xin của Chu Ngân Ngọc, chúng ta có thả nàng Ái Cơ ra chăng ? Chính nàng đã từng giúp đỡ các ca nữ Quán Đào Nguyên !

Liêu Cốc đáp:

- Ta ưng thuận ! Hãy cho thả nàng Ái Cơ ra đi... Cuộc chiến đấu chống quân Hán triều sẽ còn nhiều cam go lắm... Ta cần rộng lượng đối với những người như Ái Cơ ! Nàng không làm điều gì độc ác khi còn là ái thiếp của Đỗ Kế thật là một chuyện đáng khen...

Đạo nhơn dứt lời, Lệ Hồng liền truyền quân sĩ thả Ái Cơ tức khắc... Thiếu phụ lay tạ mọi người rồi vội vã lên đường rời khỏi Hạnh Hoa Thôn...

Liêu Cốc đạo nhơn bỗng quay sang Phi Hồng Yên nói:

- Hồng Yên con... Cuộc đời của con còn nhiều cam go lắm ! Quan Đô Thống Phi Hồng Xà ngày nay tàn bạo hơn xưa nhiều. Ở vùng Nam Hải, ông đang làm gió một mình...

Phi Hồng Yên cúi mặt nói:

- Bẩm bá phụ ! Con biết thế nên mới rời bỏ dinh thự cha con mà trở về Hạnh Hoa Thôn ! Chỉ lo ngại cho anh Hà Minh, không biết số phận ra sao ? Nếu anh ấy còn nghĩ tình cha con, đắm sầm vào dinh thự thì chẳng khác nào đem thân nộp cho quân Hán triều.

Liêu Cốc đạo nhơn lắc đầu nói:

- Không hề gì đâu ! Hà Minh vẫn bình yên vô sự...

Phi Hồng Yên và toàn thể mọi người mừng rỡ kêu lên:

- Trời ! Hà Minh vẫn còn sống !

Đạo nhơn đáp:

- Phải ! Hiện tại nó thay ta cùng Mạc Tồn cầm nghĩa binh ở bờ Nam Hải.

Hoa Mai mừng rỡ nói:

- Ô... Mạc Tồn dũng sĩ ! Người ở bờ Nam Hải thì tốt lắm rồi...

Nàng quay lại tìm Mạc Tuyết Lan, nhưng cô bé đã bỏ đi tự bao giờ ! Hoa Mai bực tức:

- Cô bé này lạ thật ! Sao cứ trốn tránh mãi không thôi ?

Liêu Cốc đạo nhơn nhìn Hoa Mai lộ vẻ không hiểu. Anh Kiệt liền thuật rõ hoàn cảnh của Mạc Tuyết Lan cho bá phụ nghe... Liêu Cốc nói ngay:

- Tưởng ai chớ Mạc Tồn là một đứa khá lắm ! Nó sẽ không cố chấp đâu ! Phải dè ta giữ Mạc Tuyết Lan ở lại rồi đưa về bờ Nam Hải luôn thể...

Phi Hồng Yến nói:

- Bẩm bá phụ ! Nếu Mạc Tồn thực tình tha thứ, tìm kiếm Mạc Tuyết Lan thì con hy vọng nàng sẽ ra mặt... Cô ta cứ nuôi mãi sự khổ sở trong lòng...

- Được rồi, khi về đến bờ Nam Hải ta sẽ kể cho Mạc Tồn rõ mọi chuyện chắc chắn rồi đây chúng sẽ tìm nhau !

Có tiếng Hồng Nhi kêu khóc vang lên ngoài cổng dinh. Cậu bé vừa hay tin Mạc Tuyết Lan bỏ đi mà không một lời từ giã ! Cậu chạy đến bên Lệ Hồng, gục vào lòng mẹ khóc:

- Mẹ ơi ! Cô Mạc Tuyết Lan đã đi rồi.

Lệ Hồng ôm chặt lấy con, vuốt lên mái tóc:

- Rồi đây, thế nào Tuyết Lan cũng trở về, con đừng buồn.

Liêu Cốc đạo nhơn vụt bảo Nguyễn Quyện, Anh Kiệt và toàn thể nghĩa sĩ Hạnh Hoa Thôn:

- Thắng trận này, chúng ta đã ghi được một kỳ công nhưng nó chỉ là bước đầu để bưng tỉnh dân ta. Rồi đây, các môn phái trong nước sẽ nổi lên tiếp sức ta trừ quân cướp nước. Các con hãy ráng gìn giữ Hạnh Hoa Thôn đừng để lọt vào tay quân Hán triều thêm một lần nữa... Thôi, ta xin kiếu để trở về bờ Nam Hải...

Phi Hồng Yến bỗng nói:

- Bẩm bá phụ ! Xin người cho con theo với...

Liêu Cốc đạo nhơn nhìn Hồng Yến với đôi mắt xót thương, khẽ gật đầu. Hồng Yến, Hoa Mai, Lệ Hồng ôm chầm lấy nhau trước khi từ biệt...

Bên ngoài dinh thự Lục Ôn Hầu, xác của quân Tàu vẫn còn nằm rải rác khắp ngọn đồi Hạnh Hoa.

- HẾT -